

Kladi o na čaroděje

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

O KROK PŘED PEKLEM

A

ANTOLOGIE

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Kladivo
na čaroděje

Kladivo na čaroděje

O KROK PŘED PEKLEM

Copyright © Martin D. Antonín, Karel Doležal,
Dušan D. Fabian, Jan Hlávka, Jana Jůzlová,
Markéta Klobasová, Štěpán Kopřiva, Jakub Mařík,
Ondřej S. Nečas, Jiří Pavlovský, Martin Paytok,
Darek Šmíd, 2018

Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-104-5 (print)

ISBN 978-80-7557-509-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557-510-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-511-1 (pdf)

O světě Kladiva na čaroděje

Jmenuju se Jonáš. Felix Jonáš.

Taky mi říkali Kladivo na čaroděje, ale to už je dávno. To jsem ještě dělal pro VVK neboli Vatikánskou vyšetřovací komisi, což je nóbl název pro úřad našeho drahého Svatého stolce, jehož hlavním a jediným účelem je potírání nadpřirozena – protože pokud jde o čaroděje, duchy nebo demony, jsou katolíci pořád ještě ti nejpovolanější, na koho se můžete obrátit.

Magie je všude kolem tolik, až je těžko k uvěření, že o ní většina lidí netuší – ale asi to dává smysl, běžní lidé podvědomě vytěšňují to, z čeho by se jinak museli zbláznit. A za ten klid vděčí chlápům, jako jsem já, kteří naklušou vždycky, když do reality pronikne nějaký ten požírač světů nebo stohlavá žížala vysávající kosti, a nakope jim astrální prdele. Byl jsem v tom fakt dobře, zeptejte se, koho chcete.

Jenomže syndrom vyhoření a rodinné trable se nevyhýbají ani nám. Měl jsem vážnej vztah, byla to ženská, jakou člověk potká jednou za život, ale celé jsem to nějak zvorál. Dostala rakovinu, takovej ten smutnej případ, a mě nenařadilo nic lepšího než upsat svou duši ďáblu, aby se z toho vylízala.

Tím ďáblem mám na mysli nejvyššího hlavouna místní démonské mafie a nejhoršího parchanta široko daleko, Rashila. Tenhle narcis a sadista se špatným vkusem má pod palcem veškerý obchod s ilegálními imigranty ze světa démonů a je vyhlášený tím, že každou krví psanou

smlouvu do puntíku splní, ale vždycky tak, aby to původního signatáře donutilo litovat, že vůbec kdy bral do ruky pero.

Tím „upsat duši“ se taky myslí něco trochu jiného, než znáte z *Hrátek s čertem* a podobné naučné literatury – nechci zabíhat do nechutných podrobností, ale princip je v tom, že se vám v těle usadí zárodek démona, který se postupně ujme řízení, a vaše vlastní vědomí si může gratulovat, pokud se mu podaří vyklidit pole dost rychle.

Ale měl jsem to na háku. Měl jsem totiž perfektní plán, jak pána démonů přechcat, shrábnout bonus a ze všech těch podmínek psaných malými písmenky se elegantně vyvlíknout. Stačilo prostě na deset let zmizet ze světa.

Jo, skoro to vyšlo. Jenomže mě nějací idioti omylem probudili o pár let dřív, kdy smlouva ještě nebyla promlčená, a jak se dalo čekat, Rashil mi to dal sežrat.

Naštěstí měl v té době vážnější starosti, než jsem byl já – dokonce ho napadlo, že by mě mohl využít, než mě definitivně vymaže, když už jsem byl jeho otrok. A tak mi jen nacpal do břicha dřímající démonické embryo, abych nepamýšlel na další podrazy, a poslal mě do světa.

Byl jsem pár let mimo. Když jsem odcházel do zapomnění, přesněji řečeno do bláznince, psal se rok 2005. Technika pokročila. Mobily bývaly velké jako cihly, zatímco dneska jsou... no, zase jako cihly, ale mezitím bylo prý období, kdy se vešly do kapsy.

I jiné věci se změnily. Můj starý šéf z VVK už byl vykopnutý do důchodu a nové velení zavedlo nové manýry – radši vyjednávají a libují si v kompromisech, než aby prostě odpálili atomovku a pak vyslechli přeživší, jako za starých časů. Zvlášť oblastní ředitel Kilián je výstavní vůl. Nikdy neví, do které prdele by vlezl nejdřív, jestli kardinálům z Vatikánu, nebo těm šilencům ze Sedmičky...

A propos, Sedmička. Banda polobohů, přesněji čarodějů tak mocných, že můžou všechno, a tím myslím naprosto všechno (třeba jako Ester von Blaschko popřít věk

několika staletí a vypadat pořád jako sexy dračice). Jsou staří, znudění mocí, ale pořád dost ješitní, aby svou supermoc tu a tam předvedli, i když většinu si raději drží pěkně v záloze, aby se jí chránili jeden před druhým.

Tihle megamágové, kteří lusknutím prstu promění Sněžku na hromadu jahodového pyré nebo obrátí čas jenom proto, že si zapomněli nařídit budíka, najednou vylezli ze svých slonovinových věží a ukázalo se, že jsou nervózní. Žádný div, že zbytek zasvěceného světa propadl panice.

S magií se něco dělo, to bylo jasné. Jedna parta vědců, takzvaných magiografů, kteří se magií zabývali profesionálně a vědecky, cosi odhalila – a byla do jednoho mrtvá dřív, než stačila vyplnit žádanku o grant z Norských fondů.

Zdálo se, že by všichni rádi věděli, co se těm chudákům podařilo objevit – pásl po tom Rashil, VVK i ta skupina magorů, co mi tak nejapně ukončila dovolenou v zapomnění. Úplně jsem nepochopil, co jsou zač, jakási parta iluminátů nebo co, kteří si dali za cíl vyhladit všechny mágy z povrchu zemského a používali k tomu veškeré dostupné prostředky včetně magie. Zkrátka cvoci.

Potřeboval jsem tým, a s přihlédnutím k tomu, jak šílené bylo zadání, nezbyvalo než se obrátit na šílence. Hlavně jsem potřeboval nekromanta, jelikož všichni svědkové, které jsem mohl vyslechnout, už byli mrtví. V tomto oboru si nemůžete moc vybírat, a tak jsem přizval Waltera Seme-ráda, samolibého milovníka mrtvých básníků a mrtvých holek, obývajícího jednu kryptu na olšanském hřbitově.

Dobrou duší týmu byla Klaudie Doskočilová, telepatka, která se dokáže nabourat lidem do hlavy, bohužel si odtud občas odnese něco víc, než by si přála. Má tendenci přebírat dočasně některé vlastnosti svých klientů a párkrát už se jí to hodně vymklo z ruky, jednou tak dokonce zabila svého kluka. Pomohl jsem jí to ututlat, ale nikdy se z toho úplně nezmatčila.

No a pak tu byl Vincenc.

Společně se nám podařilo najít posledního magiografa, a než ten chudák zaklepal bačkorama, dostal jsem z něj výsledky jejich výzkumu, říkali tomu Atlas špatných míst. V podstatě taková mapa oblastí, kde prosakuje magie. Sice to ještě nebyla odpověď na hlavní otázku, co se to děje se světem, ale nasměrovalo nás to o kus dál.

Našli jsme místo, kde banda vidláků obětovala děti starému božstvu, a podařilo se nám zjistit dvě důležité věci: Za prvé, magie má rakovinu. Za druhé, na zástupy oživlých mrtvol je nejlepší vzít kombajn.

Ta magická rakovina, to byl problém. Z nejlepších mágů světa měli být brzy nýmandi, co sotva zvládnou nějaký ten trik s kartama, staré magické pečeti měly na jednu tendenci prskat, bariéry mezi světy se oslabovaly a každý, kdo trochu tušil, co se děje, hodlal během těch pár zbylých měsíců urvat, co jen šlo.

Moje parta dobrodruhů netušila, že mám v břiše pasážera a musím skákat, jak Rashil píská, snažil jsem se je přesvědčit, že založíme něco jako soukromou agenturu a budeme za prachy pomáhat lidem a řešit jejich problémy s nadpřirozenem. Skočili na to.

Pár případů jsme ale vážně vyřešili, nevěřil bych tomu, ale fakt se našli zoufalci, co si nás najali. Třeba ten divnej chlápek jménem Alice – vždycky jsem říkal, nevěř chlapům s holčičím jménem. Vincenc dodnes žije v přesvědčení, že to byl sám Alice Cooper. Poslal nás na Slovensko do Nitry, prý vydražit ztracené listy z Voynichova rukopisu, ale byla to samozřejmě bouda.

Nebo ten kluk, co mu zabili strejdu policajta, to byla taky pěkná prácička. Všude po Praze se začali objevovat magoři... tedy, myslím větší než obvykle, kteří se bezdůvodně vraždili. To se tak stává, když se poblíž objeví dvě stě let starý bůh, co si libuje v genocidách. Vážně tvrdák, Vincenc na něj musel vzít smeták.

No anebo ten slizoun, co se mu ztratila holka, kterou stalkoval. Otestovali na ní nějakou přísně tajnou srač-

ku z krve démonů a my jsme pak museli honit po městě mutanty...

Ale o tom jste si už přečetli v první sérii. Do antologie jsme pro vás vybrali pár zajímavých případů z naší kartotéky. Vlastně Klaudie je vybrala. Umí používat kartotéku.

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

Krajka paličkovaná bruselským stylem

Plameny hučely.

Maso syčelo.

Olej vřel.

Klaudie se s obědem moc nemazala.

Hodila na pánev filé a sledovala, jak maso potí injektovanou vodu. I když označovat masem lisovanou kostku plovoucí v polyfosfátové pěně je metafora, nad níž by zaváhal i známý symbolistický bombastizátor Otokar Březina (vlastním jménem Venca Jebavý).

Venku zuřil Velký pátek a tohle byl Klaudiin sváteční oběd. Velikonočního standardu nedosahoval, ale Klaudie potřebovala něco dostat do žaludku, než ji Vincenc vyvezde a pojedou za klienty; pak už nebude na jídlo čas. Takže tohle musí stačit. Popadla pánev, seškrábala rozdrobenou hmotu na talíř, usedla ke stolu a začala žvýkat. Snažila se přitom nemyslet na svou matku, pro kterou bylo Zmrtvýchvstání i celé velikonoční triduum jedním velkým obřadem, kdy se musela sejít kompletní rodina. Všechny ty malované talíře, kraslice v ošatkách, vyšívané ubrusy, beránek s fešáckou mašlí... celá ta okázalá demonstrace rodinné sounáležitosti, kterou se matka pyšnila jako svým životním vítězstvím. Během puberty Klaudii matčino obsesivní lpění na rodinném shlukování iritovalo (ostatně jako všechno, co vaši rodiče dělají, když jste v pubertě), ale jak teď seděla sama u kuchyňského stolu s jedním talířem, jednou vidličkou a jedním nechutným filé, hořkla jí sousta v ústech.

No tak. Nebuď citlivka, napomenula se. Nikoho nepotřebuješ. Samota je fajn. Samota je kámoš.

Nebyla to pravda, ale to jí nebránilo, aby si to neopakovala pořád dokola.

A vzpomínku na Simona spolkla s dalším soustem.

Když dojedla, hodila nádobí do dřezu, vyšla z bytu a zamkla. A pak, ve chvíli, kdy se otáčela ke schodišti (po zážitcích z jistého paneláku se výtahům vyhýbala), padl její zrak na sousední dveře a všimla si, že ze zámku trčí klíče.

Může se to stát každému: odemykáte, máte plné ruce nákupů, u ucha mobil, vaše pozornost je rozptýlená, zajdete dovnitř a klíče zapomenete zvenčí. Klaudie neváhala ani sekundu; přistoupila ke dveřím a zazvonila. Sice ten mladý pár odvedle příliš neznala – párkrát pomohla těhotné sousedce s kočárkem a jednou si byla půjčit sůl (na magické odstínění sexuálně neodbytného poltergeista) –, ale to přece neznamenalo, že bude opomíjet pravidla základní slušnosti, ne?

Na zazvonění nikdo nereagoval.

Klaudie stiskla tlačítko podruhé a přitom se podívala na hodinky. Její Toyota Yaris s Vincencem za volantem by měla zastavit před domem každou chvíli.

Pořád nikdo neotvíral.

Klaudie tedy zaklepala – a když se ani pak nedočkala odezvy, zmáčkla kliku. Bylo odemčeno (pochopitelně, ty génie, když jsou klíče zvenčí, pomyslela si). Dveře vrzly a odhalily předsíň temnou jak důlní šachta.

„Haló?“ zavolala do šachty Klaudie. „Paní Hálková? Pane Hátku? Jste doma? Nechali jste klíče v zámku.“

Šachta mlčela. Klaudie měla pocit, že její slova zapadla do tmy jako do černého bahna. V bytě vládlo absolutní ticho, a přesto se Klaudie nedokázala zbavit dojmu, že se z něj cosi line. Jako by z něj prýštily vibrace na samé hranici slyšitelnosti. A taky nějaký pach. Nakyslá vůně, která byla Klaudii strašně povědomá, přestože ji momentálně nedokázala zařadit.

„Haló? Je někdo doma?“

Na okamžik zaváhala – a pak překročila práh a ponořila se do tmy. Nakyslý pach ji obalil jako vakuová fólie vodňanské kuře. Půl milimetru pod kůží drnčely molekuly svědivými oscilacemi.

Klaudie tápavě postupovala vpřed, ruce natažené. Tma v bytě jí připadala ještě hustší, než se zdála z chodby, a okamžitě vymazala jakýkoliv časový i prostorový vjem. Klaudii už po pár sekundách připadalo, že kráčí nesmyslně dlouho; že je technicky nemožné, aby se takhle rozměrná předsíň do baráku vůbec vešla. Zasažtrala po kabelce, aby vytáhla mobil a posvítila si – a v tom narazila druhou rukou na dveře. Nahmatala kliku a otevřela. Příval světa ji oslepil.

Nakyslý pach i vibrace rázem zesílily.

Obojí vycházelo z těhotné sousedky.

Jak už bylo řečeno, Klaudie neměla moc příležitostí paní Hálkovou poznat blíže. Její dojem ze sousedky byl tudíž velmi obecný: tichá, úzkostlivá blondýna v sedmém měsíci, která své první dítě balí do zbytečně mnoha vrstev a v obchodě nakupuje zásadně biopotraviny.

Proto není divu, že Klaudii pohled na dotyčnou svědomitou těhuli, jak s cigaretou v jedné ruce a polovypitou láhví vodky v druhé křepčí po kuchyni, poněkud zaskočil.

A během toho překvapeného zírání se jí někde vzadu v hlavě sepnulo, že ony bzučivé vibrace pocházejí ze sluchátek v sousedčiných uších... a nakyslý pach z ručně smotané cigarety – pochopitelně marihuanové. Klaudii zmátl, že tu vůni okamžitě nepoznala. Je sice pravda, že trávu nekouřila často – ale stejně.

Jelikož Hálková provozovala své divoké intoxikované pogo zády ke dveřím a jelikož měla hudbu ve sluchátkách na maximum, neměla pořád ještě tušení, že se v bytě nenachází sama. Klaudie uvažovala, jak ji na to co nejšetrněji upozornit: pokud možno tak, aby nevyvolala šok, který by gravidní ženě bezpochyby...

„Do prdele!“ zařvala, protože jí zápěstí zezadu sevřela studená ruka.

„Klid, to jsem já,“ zahučel Vincenc. „Našel jsem otevřený dveře. Co se tady děje?“

„Do prdele!“ zařvala sousedka – a Klaudie vykřikla: „Klid, to jsem já! Nechala jste klíče v zámku!“

„Cože?“ zahulákala Hálková a vyškubla si pecky sluchátek z uší.

„Nechala jste klíče ve dveřích! Radši jsem vám to přišla říct, než vás někdo vykrade.“

„Nebo než se vám do bytu vplížejí cizí lidi,“ doplnil Vincenc. „A budou vás úchylácky šmírovat, jak tady krouhíte tou sexy prdelí.“

Ke Kaludiině úžasu Hálkové mírně zrudověly tváře; těhotná žena se po Vincencově buranském komplimentu polichoceně zarděla. „To já si tady... jenom tak blbnu.“

Ne, vážně, pomyslela si Klaudie. Co je to s Vincencem a některými ženskými? Jak to, že na něj takhle reagují? Co mi uniká? Po očku svého kolegu přejela pohledem, ale marná sláva: sex-appeal uváleného hippísáka s mastným hárem a zapatlanými lenonkami jí i nadále zůstával utajen.

„No a... nezašla byste na panáka?“ opřel se Vincenc nenuceně loktem o lednici a shodil rodinnou fotografii. Klaudie ji rychle zvedla. Na fotce byli rozesmátí Hálkovi – máma, táta a bezzubé škvorně –, jak vyplazují jazyky před branou pařížského Disneylandu. „Vincenci,“ řekla Klaudie.

„Co?“

„Nech toho.“

„Proč?“ podivil se. Jemné nuance sociálních situací nebyly jeho silnou stránkou.

„Protože máš vážnou známost,“ řekla Klaudie. „A tady paní Hálková má rodinu. Není vhodné zvat ji na panáka. Proto.“

Hálková si právě zavdávala z láhve, takže se zakuckala a vyprskla duhový proud vodky. „Rodinu?“ rozkašlala se.

„Já? Já žádnou rodinu nemám. Já nejsem vdaná. Nikdy jsem nebyla.“

Nejhorší na tom bylo, že přitom koukala přímo na rodnou fotografii v Klaudiiných rukou – a Klaudie byla ochotná přísahat, že ji nevidí.

Klaudii přejel po zádech mráz tak silný, že jí po něm mezi lopatkami zbyla zledovatělá sjezdovka.

Nebyla zvlášť výkonná telepatka, ale sousedčina vůle byla alkoholem a trávou natolik oslabená, že nebylo těžké Hálkovou přechíst. Opravdu si to myslela. Opravdu byla skálopevně přesvědčená, že je nezadaná, bezdětná, volná jako pták a může pařit jako zkoksovaná fretka. Její mysl na Klaudii blikala s intenzitou diskotékové koule, do které někdo pustil výkon celých Dukovan.

„Já přece nemám vážnou známost,“ namítl Vincenc. „Ester není vážná známost. Je to spíš taková... kamrádka. To se nepočítá. Ale dobře. Jestli teda říkáš, že zvát tady paní na panáka není vhodný...“

„Není,“ potvrdila nepřítomně Klaudie.

„Tak bych ji mohl pozvat někam jinam. Kam se tak buchty, co rády tancujou, zvou? Na bowling? Do Národního na Maryšu? Na bungee jumping?“

„Nemůžeš ji přece zvát na bungee jumping,“ probrala se Klaudie. „Ne v jejím stavu.“

„Co? V jakym stavu?“ utírala si poprskanou bradu Hálková.

„Mně nevadí, že jste těhotná,“ ubezpečil ji Vincenc. „Já jsem tolerantní. Klidně můžeme se sexem počkat, až se svišť vyhrabe z nory. Kdy máte termín? Za měsíc, za dva?“

Sousedčin pohled sklouzl na olbřímí kulaté břicho... a Klaudie věděla, co řekne, ještě než to vyslovila.

„Těhotná?“ podivila se blondýna. „Já přece nejsem těhotná. To bych o tom snad musela vědět, ne?“

* * *

„Já tomu nerozumím,“ oznámil Felix. Seděl na zadním sedadle toyoty vmáčkнутý mezi Waltera a obří velikonoční vajíčko a předkláněl se, aby Klaudii líp slyšel.

„Někdo na ni použil kouzlo selektivního vnímání,“ vysvětlovala Klaudie. „A nejde o obyčejný démonský výmaz paměti – ona si nejenže nevzpomíná, že měla rodinu a že je těhotná, ale to kouzlo jí i nadále zabraňuje vidět všechno, co to potvrzuje. Chodí po bytě a nevidí společné fotky, manželův zubní kartáček, dětskou postýlku, rozházené hračky...“

„... svůj vlastní pupek...“ doplnil Vincenc.

„Tomu rozumím,“ přikývl Felix. „Ale nerozumím, proč bychom jí měli pomáhat.“

„Protože je to šfabajzna,“ objasnil Vincenc a řízl zatáčku tak ostře, až gumy zakvičely a Felix zalisoval Waltera do dveří. „Má super zadek. Vsadím se, že cvičí výpady s jednoručkama. Takovej zadek máš, jenom když cvičíš výpady s jednoručkama. Pevnej jak gibraltarská skála. Klaudie to dosvědčí.“

„Klaudie?“ obrátil Felix hlavu.

„Nevím,“ pokrčila rameny Klaudie. „Nevím, jestli jsou výpady s jednoručkama tak efektivní. Já je necvičím.“

„To jsme si všimli,“ řekli Vincenc s Felixem jednohlasně.

Klaudie si odfrkla. „Dobře, přiznávám, že její zadek není úplně neatraktivní. Pokud jste na tyhle povrchní věci.“

„Jsme,“ hlásili Vincenc s Felixem.

„Já tomu taky nerozumím,“ vmísil se do toho Walter. „Jestli ji chce Vincenc sbalit, nebylo by pro něj výhodnější jí naopak nepomáhat? Dokud si ta ženská nebude pamatovat, že má nějakého manžela a dítě, tak má Vincenc větší šanci, ne? Mimochodem, kde vůbec ten manžel a dítě jsou? Víme to?“

„To,“ řekla Klaudie, „právě musíme vypátrat. Protože v tom je zřejmě klíč k celému případu. Někdo s nimi něco provedl a Hálkové vymazal magicky paměť, aby nedělala rozruch.“

„Já se pořád vracím k té základní existenciální otázce,“ řekl Felix, „co z toho budeme mít? Když nepočítám, co z toho bude mít Vincenc, tam je to celkem jasný. Ale co my ostatní? Mají ti Hálkovi nějaký prachy?“

„Myslím, že moc ne,“ připustila Klaudie. „Jsou to novomanželé s jedním dítětem a s druhým na cestě. On pracuje jako úředník a ona je na mateřské. Před časem jim přijali dítě do školky, takže si Hálková tu a tam přivydělávala uklízením. Nic z toho na mě *prachy* moc hlasitě nekřičí.“

„Mají lednici,“ vzpomněl si Vincenc. „Tu bychom jim mohli sebrat.“

„Na co bych potřeboval lednici?“ podivil se Felix. „Navíc – já nenávidím lednice. Jsou to zákeřný trpaslíci. Jsou schválně tak mrňavý, aby se do nich vešly jen malinkatý flaštičky s chlastem, za který ti pak na recepci naučtují strašný pátky, když si nějakou ve slabý chvílce otevřeš.“

„Jenže takový jsou jenom lednice v hotelích,“ poučil ho Vincenc. „Domácí lednice jsou jiné. Velký. Přátelský. Vstřícný. Domestikovaný. Plný hromad utěšujícího jídla, kterejma si můžeš vykompenzovat svůj zpackanej život.“

„Mně by se lednice hodila,“ ozval se Walter. „Občas potřebuju uchovat nějaké věci v chladu. Když třeba měním holkám... některé součástky.“

„Fuj,“ vyjádřila se Klaudie.

„Ale kromě lednice toho ti Hálkovi v bytě vážně moc nemají,“ zamyslel se Vincenc. „Je to tam takový vybydlený.“

„To proto, že s manželem a dítětem zmizelo i nějaké vybavení,“ řekla Klaudie. „Nebo aspoň mám ten pocit, byla jsem tam jenom dvakrát. Ale vzpomínám si, že na stěně předtím visely kuchyňské hodiny, na stole byla broušená mísa a na polici taková krajovaná dečka. A to všechno je pryč.“ Už nedodala, že si té krajky všimla jen proto, že podobnou měla její matka a že díky tomu v Klaudii okamžitě evokovala pocit rodiny a domácí pohody.

„Kdo by kradl takové triviality?“ nechápal Walter.

„Lidé jsou různí,“ rozhodila rukama Klaudie. „Ty jsi jim chtěl ukrást lednici.“

„Čím víc o tom slyším, tím víc to na mě působí, že je za tím ten manžel,“ prohlásil Felix. „Nabrnknul si nějakou mladší, s ještě lepším zadkem...“

„Nemožný,“ nechal se slyšet Vincenc.

„... rozhodl se ženušku opustit, ale visel na dítěti a věděl, že rozvodovej soud by mu opatrovnictví nesvěřil, tak to vyřešil magií. Nic neobvyklého. Banální historka.“

„Podívejte, nechci po vás, abychom to zařadili do agendy jako regulérní případ,“ řekla Klaudie. „Stačí mi, když si uděláme jednu desetiminutovou zastávku a položíme pár otázek. To je všechno. Víc nepožaduju.“

„Zastávku? Kde?“ zajímal se Felix.

„My máme nějakou agendu?“ zaujalo pro změnu Vincence.

„Kdysi jsem potkala Hála, jak vedl dítě do školky, takže vím, kam jejich syn chodí. A když zkontrolujeme, jestli tam pořád dochází a kdo ho tam případně vodí... pokud bude absentovat, tak kdy tam byl naposledy a kdo ho vyzvedl... tak si ujasníme, kudy přesně vede linie mezi iluzí Hálkové a realitou. Nezabere to dlouho – tedy pokud budou mít na Velký pátek vůbec otevřeno. Pět otázek učitelkám a je hotovo a můžeme zase jet dál: pokračovat v zakázce a postarat se o vajíčko.“

„Nelíbí se mi, jak to zní,“ podotklo obří velikonoční vajíčko.

„Cože?“ zeptala se Klaudie.

„Co přesně myslíte tím *postarat se*?“ dotazovalo se podezřívavě vajíčko.

„No že ti najdeme nový domov,“ lhal pohotově Felix. „Útulnou kukaň s měkoučkou podestýlkou, kde tě nějaká kvočna něžně a láskyplně vysedí.“

„To asi těžko, když jsem vařené,“ odseklo vajíčko. „Navíc měřím metr a půl, pokud jste si nevšimli. Kvočna, která by mě chtěla vysedět, by si musela přinést žebřík. Tak

mi laskavě nevěšte bulíky na nos – to, že jsem natvrdo, ještě neznamená, že jsem natvrdlé. Mně stačí tady dřepět a poslouchat ty vaše žblepty a mám jasno. Mimochodem,“ poškrábalo si skořápku, „namočit se do toho případu s Hálkovými je asi největší hloupost, jakou byste mohli udělat.“

„Jak to?“ otočila se na něj Klaudie.

„Copak nikoho z vás nezarazilo, že k tomu magickému extempore došlo hned vedle bytu vaší kolegyně? Doce-la náhodička, ne? Nadpřirozená aktivita, která vám zničehonic vypučí pár metrů ode dveří?“ Vajíčko se rozhlédlo. „Vážně to nikomu z vás nepřijde ani trochu podezřelé?“

„No... ani ne,“ řekl Vincenc.

Vajíčko si povzdechlo. „Je to jasná past,“ ozřejmilo. „Nastražená přímo na vás. To je přece evidentní. Jak to můžete nevidět?“

„Vážně?“ zapochybovala Klaudie. „Mně to fakt přijde spíš jako náhoda.“

Vajíčko si opět povzdechlo. Klaudii přišlo, že vypadá přepadle – i když se to dalo těžko říct s jistotou, protože bylo celé pokryté potravinářskou barvou v odstínu šmolkově modré. Vajíčko se zvětšilo a ožilo před třemi a půl hodinami při nešťastném velikonočním incidentu, kdy jakýsi horlivý koledník použil k upletení pomlázky pruty z hřbitovní vrby, která rostla poblíž bývalého satanistického kostela – a navíc šel při pátečním nácviku šlehání až do (panenské) krve. To, že dotyčný místo *Hody, hody, doprovod* pěl refrén ze *Satanic Rites* od Hellhammer, věci také moc neprospělo. Felix a jeho tým přijeli, jak nejrychleji dokázali (což v překladu znamená asi dvě hodiny marných pokusů o Felixovo probuzení, pátrání, kam se poděl Vincenc s Klaudiiným yarískem, jakož i následné objíždění a vyzvedávání celé party). Když konečně dorazili na místo činu, našli hysterickou rodinu zamknutou v ložnici a oživlé vajíčko, jak sedí v obýváku na gauči a podmračeně sleduje na Primě pořad *Jak se staví sen*. Šlo s nimi dob-

rovolně, protože – jak se vyjádřilo: „Ještě chvíli a muselo bych tomu frackovi s megafonem rozkopat šišu.“

„Víte co?“ napřímil se Vincenc za volantem. „Změnil jsem názor. Myslím, že pan Vajíčko má pravdu. Je to past. Někdo ji na nás narafičil. Někdo se do nás montuje. Měli bychom to důkladně prošetřit.“

„To říkáš jenom proto, že doufáš, že se budeš moct s někým porvat,“ obvinil ho Walter.

„To není pravda,“ ohradil se Vincenc. „Mně jde o agendu. Kde jsi říkala, že je ta školka, Klaudie?“

„Druhou ulicí doleva.“

„Jdeme na to.“ Vincenc dupl na plyn. „Mám rád školky. Tam je vždycky spousta lidí, se kterejma se můžu porvat.“

Tentokrát si povzdechli vajíčko i Walter současně.

* * *

„A vy jste jako... rodiče?“ prohlížela si je učitelka; očividně nebyla příliš spokojená s tím, co vidí. Felix měl na sobě pobryndanou mikinu a pantofle, Vincenc výhruzně oplácel pohled jakémusi tlustému chlapečkovi, o němž se domníval, že ho chce vyzvat na souboj, a v Klaudii vyvolalo dětské hemžení koktejl tak protichůdných hormonálních reakcí, že měla sto chutí se otočit na podpatku a prchnout. Snad jediné, co se dalo ve prospěch jejich týmové image říct, bylo, že mluvící vajíčko nechali v autě – společně s Walterem, který měl za úkol ho hlídat a který vyhrál v hlasování „kdo vypadá nejvíc jako pedofil?“ (druhý byl Vincenc, třetí se umístila Klaudie).

„Ne, nejsme rodiče.“ Klaudie věděla, že existuje určitá hranice uvěřitelnosti, která by se neměla překračovat. „Jsme z oddělení sociálně právní ochrany dětí.“

„Opravdu?“ Učitelka spočinula zrakem na Felixových pantoflích. „Vy jste ze sociálky?“

„A ne z jen tak obyčejné sociálky,“ vytasil Felix průkaz a zatřepal s ním učitelce před očima. Šlo o tramvajenku